

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΑΛΛΟΔΑΨΗΣ ΦΡ. 10.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Οι υπέρ ελευθερίας των λαών και εθνών αγώνες, φυσικοί όντες της ανθρωπότητας νόμοι, όργωσής άκαταπαύστως, έρχονται και παρέρχονται. Άλλά ή Ιστορία — ή αιωνία αυτή φωνή — ίσταμένη υπεράνω των συμφερόντων και των προλήψεων των συγχρόνων, άνυψώνει και καταρρίπτει.

Ο εθνικός αγών των Έπτανησίων — μοναδικόν πολιτικόν φαινόμενον έν τή Ιστορία — είνε εκ των αγώνων, ους, μεθ' ύπερηφανείας δύνανται να αναφέρωσιν οι λαοί.

Έν Έπτανήσω — περί τά μέσα της τελευταίας πεντηκονταετούς ξενοκρατίας — ήχησε γενεά, ήτις, διατραφείσα υπό τò κράτος εθνικών ιδεών, ήγωνίσθη γενναϊότατα, διά του λόγου και του καλάμου, κατά του δυνάστου και έθραυσε τά δεσμά της πα-τρίδος.

Νεώτεροι ήμεις σήμεραν — ότε ή έλαχίστη πατριαστική πίσσις ή αυθαιρεσία, έξ ήμων των ιδίων προερχομένη, μάς παρωθεί κατά πάντων — δυνάμεθα εύχερωδώς να κρίνωμεν περί της θέσεως άλλοτε των Έπτανησίων, ξενοκρατουμένων.

Ελευθέροι ήμεις σήμεραν — ότε ο έλεγχος της διοικήσεως, υπό του Τύπου και της Βουλής, είνε άπόλυτος — δυνάμεθα άλανθάστως να κρίνωμεν περί της θέσεως άλλοτε των Έπτανησίων, οίτινες, καιπερ μικροί, έξηγέρθησαν, επί τέλους, σύσσωμοι κατά κραταιοτάτου δυνάστου και εκίνησαν, δι' υπερανθρώπου αγώνος, τόν θαυμασμόν της Ευρώπης.

Ο εθνικός αγών των Έπτανησίων, διεξαχθείς τολμηρότατα, επί δεκαπενταετίαν, έστέφθη δι' επιτυχίας, τήν 21ην Μαΐου, κατά τò 1864, του ξένου εκτοτε απελοθόντος εις τά ίδια. Τήν επέτειον ταύτην, τηρούντες ιστορικώς έν τή μνήμη, συνεχωνεύσαμεν — ως πάσα Έλληνική γωνία, απελευθερωθείσα βραδύτερον — προς τήν 25ην Μαρτίου του 1821, επέτειον ταύτην, άπαρχής τότε μεγάλης, της ελευθερίας των Έλλήνων!

ΝΙΚΟΛ. Ι. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Διαδόχου έκλογή, που ντουνιάς θ' έκπλαγή.

Μ. — Έν όνόματι και λόγω Βελζεβούλ καταχθονίου, του κυρίου και προστάτου του παρόντος Ζιζανίου, και της φάρας της έν "Αδη της έν πίσσα κοχλαζούσπης, της τò κράτος του "Ρωμής"ε κατ' αυτάς προστατευούσπης, και των τόσων κερασφόρων της κολάστως άγγέλων, των τεχνάσμασιν μυρίοις ένοχλούντων τόν Τσιγκέλον, και του όφους εκείνου που με τόη σγαριλιχ, εκατάφερε τήν Εύα ν' άνεβή και στη μηλιά για να βλιάζη άφ' τούς πόνοους τή στιγμή που θα γεννά' και παντός του παλατίου του άράπη Σατανά, προκλαμάρω και κηρίσω στενωρεία τή φωνή, πώς ή έδρα ή καινή τ' άλησμόνητου εκείνου που στο Δράπανο φυλάζει. έφυλάσσετε μονάχα για τò Γιάννη που στελιάζει.

Πριν ο άοίδημος ταφῆ, σαν γλάροι μούχαν πέσει, χιλιάδες πατριώτες μας γυρεύοντες τή θέσι και παλαβοί και φρόνιμοι και κούφοι και νοούντες όλοι με τίτλους έβγαναν τόν θρόνον άξιούσπης

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α.Ι. Σ 441 Φ 30040

Τί νά τοὺς κάμω; Δύσκαλος ἦτο γιὰ μὲ ἡ λύσις;
ἀφοῦ καὶ μοῦ τὸν ἔπνιξε ὁ θάνατος μὲ μίας
χωρὶς αἱ τελευταῖαι του νὰ γνωρισθοῦν θελήσεις,
χωρὶς ποτὲ νὰ ἐκφρασθῇ περὶ κληρονομίας.
Καὶ γιὰ νὰ λείψῃ ὁ μπελάς, ἐσκέθηκα πῶς ὅτι,
ἡ μόνη λύσις ἦτανε, νὰ πάρω Ληζουριώτη.

Εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἔξαψιν τῆς νέας ἐποχῆς,
καὶ συνεπῶς ἀξίωσιν περὶ διαδοχῆς.

Μ. — Ἐλά βρὲ Γιάννη νὰ σὲ ἰδοῦν!

Γ. — “Ἐλευτέρ’ ἡμαστ’ ὄλοι!
ἀνοίγω καὶ τὴν κιβωτὸ καὶ τὴν ἀρίην πόλι
καὶ πᾶμε στὴν παράδεισο ν’ ἀποκατασταθοῦμε!

Μ. — Αὐτὰ νὰ μὴν τὰ ξαναπῆς γιὰτι θὰ τσακωθοῦμε!

Κόλασι καὶ παράδεισο δὲ θέλω νὰ γρικῶ,
οὔτε καὶ τὰ στελιάσματα, γιὰτι σὲ πελεκῶ
κι' ἂν θέλῃς στὴν πατρίδα σου καὶ σὺ νὰ χρυσιμέψῃς,
τῶχεις δὲν τῶχεις, ἔννοεῖς, πρέπει νὰ φρονιμέψῃς.

Μ. — Τὸ δέχεσαι;

Γ. — Τὸ δέχομαι.

Μ. — Ἄνεβα στὸ θρανίον
κι' ὀρκίσου πῶς θὰ σέβῃσαι τὸ σύνταγμα.

Γ. — Ὁμνῶ!

Μ. — Συντάσσεσαι μ' ἐμένανε ἀπὸ κοινοῦ νὰ φτιάτουμε
τὸ ἔθνος τὸ Ῥωμέικο; ... Μίλειε μωρέ!

Γ. — Συντάσσομαι!

Μ. — Θάχῃς τὸ θάρρος νὰ κολλᾷς καθῶς κι' ἐγὼ κολλάω
σὲ φουστὰς καὶ σὲ στράσινα;

Γ. — Μὲ κάνεις καὶ γελάω!

Μ. — Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀκλούθαμε νὰ σὲ γυρίσω τώρα,
στὴν ἀγνωστὴ γιὰ σέβανε ζηλευτικῆς χώρα.
Καὶ κατ' ἀρχὰς σοῦ ἐξηγῶ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων,
ἦγον τὴν ἐντεχνον πλοκὴν τῶν ὑπερθεν συρμάτων.

Γ. — Εἶν περὶττὸ, εἶν περὶττὸ! Αὐτὸ τὸ κελεποῦρι,
μοῦ τὸ ἔξηγῆσανε πολλοὶ κι' ἐδῶ καὶ στὸ Ληζουρι.

Μ. — Γιὰ τὰ νερά τοῦλάχιστον νὰ μὴ σοῦ κάμω νύξι;

Γ. — Ὁγλήγωρα μοῦ φαίνεσαι πῶς θάρτουμε σὲ ρίξι.

Εἶμαι κι' ἐγὼ στραβόζυλο ἂν εἶσαι σὺ μπαρῶνος;
τί μοῦ μιλεῖς γιὰ πράγματα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος;

Μ. — Ἐτότες ἂς κινήσουμε γιὰ τὴν πλατεῖα Γιάννη
ἐκεῖ ποῦ τώρα γίνεται τὸ βραδυνὸ σεργιάνι.

Γ. — Στὸ Μέτελα;

Μ. — Στὸ Μέτελα τὸν ἄγγλο τὸν ἱππότη,
ποῦνε μαχαίρι δίκικο γιὰ σὲ τὸ Ληζουριώτη.

Γ. — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ; Μ' ἐκάλεσε γιὰ ναῦρης τὸ μπελιὰ σου
Κύτταζε ναῦρης ἄλλοτε νὰ κάμῃς τὴ δουλιὰ σου
Ἄν εἶναι νὰ βριζώμαστε κάθε στιγμὴ καὶ λίγο,
Ἄρεβάρ! . . . Θὰ φύγω!

Μ. — Κάττε, βρὲ Γιάννη παλαβὲ, μὴ φεύγεις μὲς τὴν ὥρα
τοῦ θάβῃς στὸν περίπατο κάθε τορπιλοφόρα,
ἐδῶ θὰ ἰδῆς τῆς ντιστεγνὴ μὲ τὰ λεπτὰ σουτούμια,
ἐδῶ καὶ κάθε μάισσα, ἐδῶ καὶ κάθε μούμια,
ἐδῶ καὶ κόρες τερπονταὶ καὶ χῆρες ζωηρεῦναι,
ἐδῶ καὶ οἱ εὐέλπιδες τὸ γλύτρωμα θηρεῦναι.

Ἐδῶ κάθε φαντάρος μας τραβᾷ τὸ μπελιὰ του
μ' ἐκεῖνα τὰ γυμνάσια:

ἐδῶ καὶ τουμπουλάρουνε ἀπὸ τοῦ ποδηλάτου
τὰ φῖνα μας κοράσια.

Ἐδῶ θὰ ἰδῆς μιὰν ἔκθεσιν, ἐαρινὴν, σπανίαν,
πρὸς γάμου κοινωνίαν.

Ἐδῶ καὶ σύγχυσιν γλωσσῶν καὶ σύγχυσιν ἀτόμων,
συμφῶνως μὲ τὸν νοῦτωτὲ τῆς ἐτικέτας νόμον.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀκλούθαμε παντοῦ νὰ σὲ γυρίσω
κι' ὄλα νὰ στὰ γνωρίσω.

Κάτος ἐκεῖ κι' ὁ κούταθος ποῦν καταπικραμμένους
γιατ' εἶν ὁ κηδεμῶνας του στὴ Λόντρα μισεμένος.

Ἄκου καὶ τὰ βατράχια του ποῦ θλιθερὰ κραζοῦν,
σοῦ φαίνεται πῶς τ' ὄνομα τοῦ Κορναλένγια κ' ἀζοῦν!

Νάτη κοντὰ στὸ σπῆτι μου, βρε Γιάννη μπεζεβένη
κι' ἡ πάγκα ἡ σταφιδικὴ
ποῦ ἡ πατρίς σου Παλικὴ

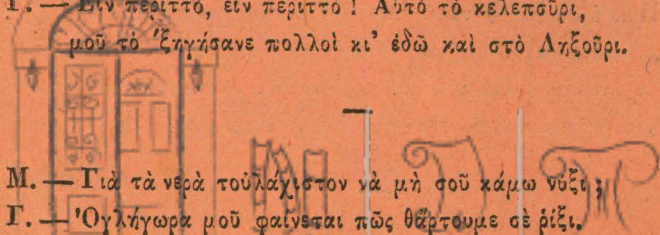
τουμπουλιστὰ τῆς σκάλες τῆς ἀνεβοκατεβαίνει.

Καὶ μένουν ὄλοι σὲ χαρὰς παντοειδεῖς ἐκστάσεις

ποῦ τοὺς μοιράζεταί παρὰς σὲ τέτοιες περιστάσεις,

καὶ μ' ἐμένουν ἀπὸ κείθεν εὐρὸς ἰσὸ βιπορακι

κι' ἔρχονται ἐδῶ καὶ ῥέχονται στὴν κάσα ἂν κοράκοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Και γίνεται χαλκωτή και ξαυνική κι' άντάρα,
άλλ' εύτυχώς για νάχουμε διευθυντή τόν Ντάρρα,
πλερώνεται καθένας τους άπάνω στην πεντάρα.

Αυτό τό σπῆτι τό ψιλλό ποῦ φαίνεται στην κόψη
ποῦνε κλεισμένο κι' ἔρημο· δὲν ξέρεις τείναι;

Γ. — ^{Ὅχι.}
Μ. — Αυτό κι' οὐτό βρέ Γιάννη μου άν κάμει πῶς θ' ανοίξῃ,
ὁ κόσμος ακατάσχετος θά -ρέξῃ νάν τό πιζῆ.
Αὐτή κι' αὐτή 'ναι τράπεζα μεγάλη και βαλοῦτα
ποῦ μπένεις και χοσώνεται με δίχως βετσιβοῦτα.
Κι' ἐκτό; ἀπό τό δάνειο σου δίνουν και κηπάρη,
καφέ σέ δίσκο ζαμπλακέ μαζί με τό τσιγάρο.

Αὐτό 'ναι σπῆτι, Γιάννη μου, ποῦ μ' ἄλλη γνώμη 'μπαίνεις
κι' ἄλλα θά συλλογίζεσαι τήν ὥρα ποῦ θά βγένης.
Οἶκος χαρά; οἶκος ζωῆς και πάση; εύτυχίας,
ἀλλά και ἀποτελεσμα οἰκτρῆς ἀποτυχίας.

Νάτα τὰ καλυθόσπητα τῆς φτώχιας τὰ παλάτια
και μέσα μαῦρες φαιελῆς; ποῦ κλαίνε τὰ κισάτια,
με θοῆνο φοβέρονε·

ἡμίγυμες, ζυπόλυτες, με πεινα δυὸ μερῶνε.
Νά και τὰ ἔρημητῆρια τῶν τόσων μας πλουσιῶν,
έν οἷ; κρατεῖται δέσιμιον, ἀλύθητον χρυσίον.

Πείνα φρικώδης ἀφ' ἐνός, ἐξ ἄλλου μέγας πλούτος·
ἀρνητικῶς και θετικῶς ὁ τόπος μας ἐτούτος·
ἀμποτες νᾶ·ε ψεύματα,
ἀλλά θερρῶ πῶς γλήγορα θ' ἀπαντηθοῦν τὰ βείματα.

Κότταξε τώρα ταχτικά νά σ' ἔχω τό Σαββάτω.

Γ. — *Αν θέλῃς εἶμαι πρόθυμος νά κάμουμε κοντράτο.
Μὴν ἀμφιβέλλῃς πῶς κι' ἐγὼ θά γίνουμ' ἀνεμοῦρι
και (ἄ)λαι πανταχοῦ παρων κι' ἐδῶ και στό Ληξοῦρι
και με τό πῆ και με τό βό,
τά πάντα θά σου ἱστορῶ
κι' ἐλπίζω πῶς ὀργήγορα, Μαρεῖ, θά καταλάβῃς.
τό πόσον ἀπελήθηες για νά με παραλάβῃς.

Μ. — Ἀνεξίτων διάδοχον ἐκεῖνο; σέ κηρύττω·
κι' αν ὁ Σουσάνης πέθανε, ὁ Γιάννης τώρα ζῆτω!

ΕΡΗΜΗΝ.

'Αφοῦ και δὲν μπορῶ νά ἐπιτύχω
ποτέ νά σέ χαϊδέψω με τό χέρι,
τῆς Μούσας μου ζητῶ νά καταφέρῃ
γλυκά νά σέ χαϊδεύω με τό στίχο.

Νά πάνε τὰ μικρά μου τὰ στιχάκια
ἀχόρταγα μ' ἐσέ νά ἐντροφήσουν
νά πάνε ὡς κι' ἐκεῖ ποῦ τὰ χεράκια
δὲν θ' ἄφηνες ποτέ νά προχωρήσουν.

Κοκκίνησες! . . . Δὲν εἶναι για ντροπή!
Τόν οἰστρομμου ἀδίκως αἰτιῶσαι·
Κι' αν ἔκαμες στό στήθος μου κλοπή,
ἐρήμην σέ δικάζω . . . μή φοβάσαι!

Σφήκας.

ΤΑ ΛΙΛΑ.

Πάει, ἐπέταξε κι' αὐτή τοῦ κόκκινου ἡ μόδα·
στούς κότσους τώρα λούλουδα φυτρώνουνε λιλά·
ἡ παπανοῦρες χάνονται, μαραίνονται τὰ ρόδα,
και μενεξέδες σμίγουμε με γιούλια ντροπαλά.

'Αλήθεια! Τί εύγενικό αὐτό τό νέο χρῶμα!
δίνει στό κάθε πρόσωπο μιὰ χάρι περισσή.
Πρέπει νά φχαριστήσετε, ὅλες σας μ' ἕνα στόμα,
αὐτή ποῦ τό πρωτόφερε στό δόλιο μας νησί.

Μάχη και τό ἐλάττωμα, ποῦ με τό μπλοῦ σας αἶμα,
ἔχει μιάν ὁμοιότητα πάρα πολύ μεγάλη,
κι' ὅταν κάνεις ἀπάνου σας, ρίξῃ τό πρῶτο βλέμμα
λέει πῶς σᾶς ἀνέβηκε τό αἶμα στό κεφάλι.

Πάπερο — βέστας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙ

Σφήκα μου, λίγη μοναχά διάκρισιν αν εἶχες,
καθόλου δὲν θά σ' ἔμελλε για τῆς δικῆς μου τρίχες.
Και θᾶταν' πιὸ καλλίτερα νά συλλογιέσαι μόνον
πῶς ἀπό τόσων χρόνων,
Ξεκηρυγᾶς ἕνα πουλί ποῦ κελαῖδει στόν Πλάκα
κι' ἀκόμα δὲν κατόρθωσες νά τό τσακώσης . . . βλάκα!

'Εγὼ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Σ. Ζ. Βλέπετε, ὅτι δὲν εἶχαμεν καμμίαν δυσκολίαν νά σᾶς
τό καταχωρήσωμεν ὡς ἔχει, ἀλλὰ νομίζετε, ὅτι κατόπι
τοιαύτης προσβολῆς, δὲν θά σᾶς ἀπαντήσῃ ὁ Σφήκας;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Στὸ παρεθύρι κάθεται στὸ χέρι ἀκουμπισμένη
 κι' ἐγὼ περῶ καὶ σὲ κυτῶ μὲ τὴν καρδιά θλιμμένη,
 κι' ἐνῶ μὲ πόνος ἢ οὐλή ματιά μου σὲ κυτᾶζει,
 πικρὸ στὴ γῆ τὸ δάκρυ μου, δειλά, δειλά, σταλάζει
 κι' ἀναγαλιάζει μιά στιγμή, στὴ θέα σου, ἡ καρδιά μου,
 μὰ βρέχω μὲ τὸ δάκρυ μου καὶ τὴν παρηγοριᾶ μου!

* * *

ΣΟΝΕΤΟ.

Με τὰ λευκὰ σὰν βγήκε σάβανά του
 τὸ πρῶτο τὸ μεσάνυχτο· νὰ πάρη
 λίγον ἀέρα· κι' εἶδε ὀλογυρὰ του
 τὴν κάθε μιά ψυχὴ νὰ σουλατσάρη,

Ἔχασε καθὼς λένε τὰ νερά του.
 Καὶ βλέπωντας ἀνθρώπους στὸ ποδάρι
 γιὰ ζωντανούς τοὺς πέρνει· κι' ἡ σκιά του,
 ἀρχίζει ἔμπρός στῆς ἄλλες νὰ ποζάρη.

Καὶ ντοῦρος, ντοῦρος, δυὸ τρεῖς βόλτες
 (κάνει,
 τὸ σάβανο στὸν ὦμο του ῥιγμένο
 καὶ μ' ἄσπρο στὸ κεφάλι τουλουπάνι.

Κι' ἐκεῖ μὲ τὸ μυαλὸ μισοχαμένο,
 ἐξέχασε πὼς εἶχε πιά πεθάνει
 κι' ἐστάθηκε καὶ τσοῦπε... Ὡ πεθαίνω!

ΣΥΜΒΑΝ ΜΗ ΣΥΜΒΑΝ.

Ἀνέγνωμεν εἰς φύλλον τοῦ "Σκριπ",
 περὶ πλουσίου σινὸς φονευέντος ἐνταῦθα
 ὑπὸ ληστοφυγοδικῶν, Λύρα (;) τοῦνομα.

Τὸν μυσελόντου καὶ μίαν
 λήραν! (τοῦ Σκριπ ἐννοεῖται).

Ἡμεῖς οὔτε Λύραν οἶδαμεν οὔτε λή-
 ρους ξεύρομεν. - Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι
 πάντοτε τὸ Σκριπ εἶνε καλῶς ληροφο-
 ρη μὲνον ἐκ Κεραλληνίας

Ἐνοικιάζεται οἰκία ἰσόγειος παρὰ τὸ
 θεάτρον εὐρύχωρος ἀρκετὰ διὰ πάναν οἰ-
 κογένειαν.

ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ.

Περὶ τὴν ἑσπέραν τοῦ παρελθόντος
 Σαββάτου, ἐνῶ μετέβαινε κατὰ τὸ οὐ-
 νηθεῖ εἰς τὸ χωρίον του Κεραμῆς, ὁ ἑμ-
 ππορος Γεράσιμος Λικιαρδόπουλος Πα-
 γουλῆς, ἀπαντᾷ ἐξωθεν τοῦ χωρίου Κο-
 κολάτα, δύο στρατιώτας ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐκρέ-
 τισα τὸν ἵππον τοῦ ἀμαζίου ἐφ' οὗ ἐπέ-
 δαινε ὁ Λικιαρδόπουλος, ὁ δ' ἕτερος ἀ-
 παιτήσας νὰ κάμῃ ἔρευνην εἰς τὰ θηλάκια
 τοῦ Λικιαρδοπούλου ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ, ὅτι
 κρύπτει οὗτος ἐφ' ἑαυτοῦ σιγαρόχαρτον,
 ἐκ λαθρεμπορίου, τῷ ἀφῆκεσεν τὸ χρομα-
 ταφυλάκιόν του ἐμπεριέχον περὶ τὰς 300
 δραχμάς.

Ὁ παθὼν εὐθύς μετὰ τὸ γεγονός· ἐπέ-
 στρεψεν εἰς τὴν πόλιν καὶ δὴ θύθη πρὸς
 πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς· ἵνα καταγγείλῃ
 τὴν πράξιν.

Ἡ ἀνάκρισις δραστηρίως ἐργάζεται
 πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν, εἰσέτι
 ὅμως οὐδὲν ἀνεκκλήθη. Ἐπίσης ἀγνω-
 στον ἀπομένει ἂν οἱ διαπραξάντες τὴν
 ληστείαν ἦσαν πράγματι στρατιῶται ἢ
 φυγοδικοί τινες μετεμφισθέντες αὐτα.

ΜΕΤΕΦΕΡΟΝ

**ΥΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΟΙΚΙΑΝ
 ΜΗΔΙΑΡΕΣΗ
 ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ**

Γ. ΑΡΣΕΝΗ ΤΣΙΡΟΛΙΑ

—XXXX—

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζομεν πάλιν τακτι-
 κῶς τὰ αἰνίγματα καὶ τὰ σχετικὰ ψευ-
 δώνυμα.

Εἰς τὸ πρακτορεῖον τῶν ἐρμηνείδων,
 πλησίον τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος, ὑπάρχει
 τὸ κισώτιον διὰ τὰς λύσεις.

Σήμερον προτείνεται ὑπὸ τῆς δεσποσι-
 νίδος Κ. Σ. Μ. τὸ αἰνίγμα.

Τὸ ἐν εἶν δύο κι' ὄχι ἐν
 τὰ δύο εἶναι τρία
 κι' αὐτὰ τὰ τρία τέσσαρα
 εἰς ὅλα τὰ βιβλία.

Εἰς ἓνα ἐκ τῶν λυτῶν θὰ δοθῇ διὰ
 κλήρου ἐν ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν τοῦ
 1900.

Ὁ Σκούρης, ὁ διαπρεπῆς τε-
 χνίτης διὰ τὰ παγωτὰ, εἰδοποιεῖ
 τοὺς ἀξιολύτους πελάτας του, ὅτι
 ἐφέτος ἐργάζεται εἰς τὸ παρὰ τὴν
 προκυμαίαν καφενεῖον Σπυρέλλη.

Θὰ ἐκπλήξῃ δὲ τὸν κόσμον
 μὲ τὰ γευστικώτατα καὶ σκληρὰ
 παγωτὰ του τὰ ὁποῖα ὅλως διὰ
 νέων εὐρωπαϊκῶν συνταγῶν θὰ
 κατασκευάζῃ.

Καθημερινῶς ἔρ-
 χονται ἐξ Εὐρώ-
 πης νέαι παραγ-
 γελίαι ψαθῶν καὶ
 καπέλων.

Ἐπιδιορθώσεις
 εἰς ὅλα τὰ σχή-
 ματα καὶ εἰς ὅ-
 λους τοὺς χρω-
 ματισμούς, μόνον
 εἰς τὸ πιλοποι-
 εῖον

ΒΑΣΣΑΜΑΚΗ.

ΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΦΙΛΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**